

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I., a. s., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. P., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 2/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti I., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., a. s., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. T. P., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 2/03.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd v konaní sp. zn. 2 T 2/03 prerokúva trestnú vec spolupáchateľstva k trestnému činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 9 ods. 2 k § 256d ods. 1 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého predmetom je rozhodovanie o obžalobe zo skutku prevodu finančných prostriedkov na bankových účtoch z jednej obchodnej spoločnosti na inú obchodnú spoločnosť 19. augusta 1998, ktorého sa mali dopustiť obžalovaní spoločným konaním. Obžalovaní týmto skutkom mali mariť konkurzné konanie tým, že znemožnili, aby sa vec patriaca do konkurznej podstaty zapísala a odhadla, a takým činom spôsobili škodu veľkého rozsahu.

Príkazom Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. II. PO 006/00 z 31. marca 2000 nariadil prokurátor okresnej prokuratúry zaistiť na účte č... vedenom v ..., sumu 5 970 000 Sk a na účte č... vedenom tou istou bankou sumu 1 612 000 FRF a tiež zakázal so zaistenými peniazmi akúkoľvek dispozíciu počas vedenia trestného konania.

Zmluvami o postúpení pohľadávok z 30. marca 2007 spísanými do notárskych zápisníc boli postupcom N., a. s. v likvidácii (ďalej len „postupca“), postúpené pohľadávky, ktoré mal postupca z účtov č... a č... vedených v..., vo výške postúpenej pohľadávky minimálne 5 970 000 Sk a vo výške 1 612 000 FRF na sťažovateľku. Na základe zmlúv o postúpení pohľadávok sa sťažovateľka stala vlastníčkou týchto pohľadávok s oprávnením s nimi disponovať a ich aj vymáhať. Uvedené skutočnosti boli oznámené krajskému súdu v rámci konania vedeného pod sp. zn. 2 T 2/03 aj s predložením notárskych zápisníc.

Na hlavnom pojednávaní konanom 30. apríla 2008 navrhol prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajský prokurátor“) zrušiť zaistenie bankových účtov, keďže zaistenie nie je už pre účely trestného konania potrebné.

Keďže krajský súd na návrh krajského prokurátora nereagoval, domáhala sa sťažovateľka ako vlastníčka uvedených pohľadávok opakovane v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 T 2/03 viacerými písomnými návrhmi zrušenia zaistenia bankových účtov, keďže podľa jej názoru už toto zaistenie nie je pre účely trestného konania potrebné.

Na opakované žiadosti sťažovateľky o zrušenie zaistenia finančných prostriedkov reagoval predseda senátu krajského súdu tak, že o týchto odmietal rozhodnúť, keďže mu podľa jeho názoru povinnosť rozhodovať o trvaní zaistenia z Trestného poriadku nevyplýva.

Sťažovateľka podaním z 1. marca 2010 požiadala o zrušenie zaistenia finančných prostriedkov aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý jej prípisom sp. zn. 2 To 13/2009 zo 17. marca 2010 oznámil, že jej žiadosť je potrebné predložiť na rozhodnutie krajskému súdu. V označenom prípise najvyšší súd okrem iného uviedol, že *„... v predmetnej veci by prichádzalo do úvahy, pri splnení podmienok, iba zrušenie zaistenia podľa § 48 ods. 1 písm. a) Tr. por. O zrušení rozhoduje rovnaký orgán ako o zaistení, t. j. v prípravnom konaní prokurátor a v konaní pred súdom senát (alebo samosudca), ktorý rozhodol o veci v prvom stupni t. j. v tomto prípade senát Krajského súdu v Prešove. Proti jeho rozhodnutiu je v zmysle § 49 Tr. por. prípustná sťažnosť, o ktorej by potom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky.“*

Na poslednú žiadosť sťažovateľky týkajúcu sa zrušenia zaistenia finančných prostriedkov reagoval predseda senátu krajského súdu tak, že v prípise z 22. marca 2010 oznámil sťažovateľke, že o jej žiadosti nebude rozhodovať. Predseda senátu krajského súdu vyslovil názor, že potreba zaistenia finančných prostriedkov stále trvá, keďže trestné konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Napriek tomu, že predseda senátu na žiadosť sťažovateľky o zrušenie zaistenia finančných prostriedkov reagoval prípisom z 22. marca 2010, a nie rozhodnutím, podala sťažovateľka proti nemu podaním z 27. marca 2010 *„opravný prostriedok“*. Najvyšší súd prípisom zo 7. apríla 2010 odstúpil toto podanie sťažovateľky z dôvodu vecnej príslušnosti krajskému súdu.

Prípisom z 19. apríla 2010 predseda senátu krajského súdu sťažovateľke oznámil, že naďalej trvá na svojom stanovisku z 22. marca 2010 a nevidí dôvod, aby o „*opravnom prostriedku*“ rozhodoval.

V nadväznosti na skutočnosť, že krajský súd odmietal rozhodnúť o zrušení zaistenia finančných prostriedkov, sťažovateľka opakovane podávala aj sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré adresovala predsedovi krajského súdu. Predseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky v prípise zo 4. novembra 2009 uviedol, že k prietahom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 2/03 nedošlo, a poukázal tiež na to, že sťažovateľka nemá v tomto trestnom konaní postavenie žiadnej procesnej strany, a teda jej nepatria nijaké práva, ktoré by si mohla v ňom uplatňovať. Na v poradí poslednú sťažnosť sťažovateľky na prietahy v tomto konaní reagoval predseda krajského súdu prípisom z 10. mája 2010, v ktorom sťažovateľke oznámil, že predseda senátu, ktorý predmetnú trestnú vec prerokúva, nemá zákonom uloženú povinnosť rozhodovať o trvaní zaistenia a samotné rozhodnutie vydá iba v prípade, ak by sa zaistenie účtu malo zrušiť pre jeho nepotrebnosť. Predseda krajského súdu v tomto prípise tiež uviedol, že nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti ktoréhokolvek sudcu.

Sťažovateľka zastáva názor, že postupom krajského súdu, ktorým odmieta rozhodnúť o ďalšom trvaní zaistenia finančných prostriedkov formou rozhodnutia, proti ktorému by bol prípustný opravný prostriedok, dochádza k odopretiu spravodlivosti, a tým aj k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, ako aj jej základného práva vlastníť majetok. Zároveň podľa jej názoru dochádza aj k prietahom v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 T 2/03, a tým aj k porušovaniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka v sťažnosti zdôrazňuje, že „... *čím dlhšie budú finančné prostriedky mimo našej dispozície, budú nám vznikať liknavosťou sudcu značné škody, ktoré sme si sami nezapríčinili. Z predložených dokumentov do súdneho spisu, je predsa evidentné, že pohľadávky finančných prostriedkov sme nadobudli legálne a nezapríčinili sme ničím to, že došlo ku skutku, ktorým boli porušené predpisy trestného zákona.*“.

Sťažovateľka poukazuje na ustanovenie § 119 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého *„Súd rozhoduje rozsudkom alebo trestným rozkazom, kde to zákon výslovne ustanovuje; v ostatných prípadoch rozhoduje, ak zákon neustanovuje niečo iné, uznesením“*, a v tejto súvislosti tvrdí, že z citovaného textu vyplýva povinnosť krajského súdu rozhodnúť o jej návrhu na zrušenie zaistenia finančných prostriedkov formou súdneho rozhodnutia, ktoré má byť riadne odôvodnené a preskúmateľné súdom vyššieho stupňa.

Sťažovateľka odôvodňuje potrebu zrušenia zaistenia finančných prostriedkov najmä zmenou právnej kvalifikácie stíhaného skutku, ku ktorému došlo v priebehu predmetného trestného konania.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo I. a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Krajského súdu v Prešove č. k. 2 T 2/03 porušené bolo.

2. Základné právo I. a. s. na ochranu majetku podľa čl. 20, ods. 1 v konaní Krajského súdu v Prešove 2 T 2/03 porušené bolo.

3. Základné právo na prerokovanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48, ods. 2 ústavy v konaní Krajského súdu v Prešove 2 T 2/03 porušené bolo.

4. Prikazuje Krajskému súdu v Prešove aby v konaní 2 T 2/03 vydal o zrušení zaistenia bankových účtov rozhodnutie podľa trestného poriadku.

5. Priznáva I. a. s. primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- EUR (slovom Päťdesiatisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť I. a. s. trovy právneho zastúpenia v sume, aká bude určená na účet právneho zástupcu JUDr. T. P. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by

mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V záujme objektívneho posúdenia opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky ešte pred jej predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedu krajského súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Predseda krajského súdu odpovedal na žiadosť ústavného súdu prípisom sp. zn. Spr 10088/2010 zo 6. júla 2010, v ktorom v plnom rozsahu zotrval na svojej argumentácii uvedenej vo svojich odpovediach sťažovateľke zo 4. novembra 2009 a z 10. mája 2010. Podstata tejto argumentácie spočíva v tom, že sťažovateľka nemá v predmetnom trestnom konaní postavenie ktorejkoľvek zo strán konania, nie je teda obžalovanou ani poškodenou, a z ustanovenia § 79c ods. 4 Trestného poriadku nevyplýva súdu povinnosť rozhodovať o trvaní zaistenia a samotné rozhodnutie vydá súd iba v prípade, ak by sa zaistenie účtu malo zrušiť, prípadne obmedziť. Zároveň predseda krajského súdu priložil k vyjadreniu uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 T 2/2003 z 2. júla 2010, z ktorého vyplýva, že krajský súd vyhovel návrhu prokurátora krajskej prokuratúry z 30. apríla 2008 a zaistenie finančných prostriedkov na bankových účtoch zrušil, keďže pre účely trestného konania už nie je potrebné.

Ústavný súd vzhľadom na to, že krajský súd zrušil zaistenie finančných prostriedkov na bankových účtoch, vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril, či trvá na podanej sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky podaním zo 14. júla 2010 ústavnému súdu oznámil, že na podanej sťažnosti trvá okrem výroku, ktorým sťažovateľka požadovala, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 2/03 vydal o zrušení zaistenia bankových účtov rozhodnutie podľa Trestného poriadku. Zároveň opäť zdôraznil, že v dôsledku zmeny právnej kvalifikácie stíhaného trestného činu zanikol dôvod na zaistenie finančných prostriedkov na bankových účtoch už v roku 2005.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy spočíva podľa sťažovateľky v tom, že postupom krajského súdu, ktorým odmietal rozhodnúť formou zákonného rozhodnutia o zrušení zaistenia finančných prostriedkov na bankových účtoch, dochádza (dochádzalo) k odopretiu spravodlivosti.

Keďže krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 T 2/2003 z 2. júla 2010 o zrušení zaistenia finančných prostriedkov na bankových účtoch, zanikol aj dôvod, pre ktorý sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej v prípade, ak sa náprava vo veci sťažovateľky vykoná v rámci všeobecného súdnictva, ústavný súd v zásade nemôže vysloviť porušenie označeného základného práva sťažovateľky (I. ÚS 191/06, IV. ÚS 263/08).

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

V zásade z rovnakých dôvodov sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu v prípade, ak k porušeniu tohto práva malo dôjsť v trestnom konaní, niektorá zo strán trestného konania.

Podľa § 12 ods. 6 Trestného poriadku stranou trestného konania sa rozumie ten, proti ktorému sa vedie trestné konanie, zúčastnená osoba a poškodený a v konaní pred súdom aj

prokurátor a spoločenský zástupca; rovnaké postavenie ako strana má aj iná osoba, na ktorej návrh alebo žiadosť sa konanie vedie alebo ktorá podala opravný prostriedok.

Sťažovateľka v sťažnosti netvrdí, že má postavenie niektorej zo strán trestného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2 T 2/03 a ani podľa názoru ústavného súdu takýmto postavením nedisponuje. Táto skutočnosť by pri prísne formalistickom posudzovaní sťažnosti zakladala dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Ústavný súd ale vzal do úvahy argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej *«Máme za to, že pokiaľ v trestnom konaní sú naše finančné prostriedky a ich používanie závislé na rozhodnutí predsedu senátu, nemôže naše procesné postavenie byť „nijaké“, a preto predseda senátu našu spoločnosť musí vnímať s právami umožňujúcimi domáhať sa naplnenia pojmových znakov výkonu vlastníctva finančných prostriedkov.»*

Ústavný súd si uvedomuje závažnosť argumentu sťažovateľky, v zmysle ktorého by ako vlastníčka zaistených finančných prostriedkov mala mať možnosť domáhať sa v rámci trestného konania zrušenia zaistenia týchto finančných prostriedkov a žiadať, aby súd rozhodol o tejto jej žiadosti bez zbytočných prietáhov. V prospech tohto argumentu možno poukázať najmä na § 79c ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého ak zaistenie účtu na účely trestného konania už nie je potrebné, zaistenie sa zruší. Ak nie je potrebné v stanovenej výške, zaistenie sa obmedzí. O zrušení a obmedzení zaistenia rozhodne predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor.

Ústavný súd vzal na vedomie tiež § 95 ods. 8 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“), podľa ktorého osoba, ktorej peňažné prostriedky boli zaistené, má právo žiadať o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia. O takej žiadosti musí predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor bezodkladne rozhodnúť. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Ak sa žiadosť zamietla, osoba, ktorej peňažné prostriedky boli zaistené, ju môže, ak v nej

neuveďie iné dŕvody, opakovať až po uplynutí 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť; inak sa o nej nekoná.

Z citovaného vyplýva, že nový Trestný poriadok na rozdiel od Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 dáva možnosť majiteľovi finančných prostriedkov (ktorý nemusí byť žiadnou zo strán trestného konania) žiadať o zrušenie zaistenia. Predmetné trestné konanie sa ale spravuje ustanoveniami Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005.

Sťažovateľka v podaní z 15. júla 2010 adresovanom predsedovi krajského súdu, ktorým reagovala na uznesenie krajského súdu z 2. júla 2010 (týmto uznesením bolo zrušené zaistenie predmetných finančných prostriedkov, pozn.) a ktorý tvorí súčasť dokumentácie predloženej ústavnému súdu, okrem iného uviedla, že *„Škodu, ktorú nám spôsobil svojim konaním predseda senátu Krajského súdu v Prešove JUDr. V. D., si budeme uplatňovať zákonnou cestou.“*. Z citovaného vyplýva, že sťažovateľka sama uznáva, že existuje *„zákonná cesta“*, prostredníctvom ktorej sa môže uchádzať o náhradu škody spôsobenej jej nečinnosťou predsedu senátu krajského súdu vo veci zrušenia zaistenia predmetných finančných prostriedkov. Ústavný súd zastáva obdobný právny názor a v tejto súvislosti poukazuje na príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len *„zákon o zodpovednosti za škodu“*).

Podľa § 3 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'učinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Pokiaľ je sťažovateľka toho názoru, že nečinnosťou krajského súdu v súvislosti so zrušením zaistenia finančných prostriedkov jej bola spôsobená škoda na jej vlastníckych právach, môže sa jej náhrady domáhať postupom v zmysle príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu.

Sťažovateľka má teda v danom prípade k dispozícii účinný prostriedok nápravy, a to podľa zákona o zodpovednosti za škodu. Orgánom verejnej moci pritom je štátny orgán, a teda aj všeobecný súd. Zodpovednosť štátu možno uplatniť za podmienok ustanovených zákonom o zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím aj nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010